



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 501/2025
28.08.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „Телеком Србија“ а.д. Београд, против туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд - огранак Тент, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат из ..., ради дуга, вредност предмета спора 2.648.400,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3654/24 од 15.05.2025. године, у седници одржаној дана 28.08.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3654/24 од 15.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3654/24 од 15.05.2025. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 1456/24 од 10.05.2024. године, у ставу првом и трећем изреке, којом је делимично усвојен тужбени захтев тако што је обавезан тужени да тужиоцу плати 2.648.400,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.03.2022. године до исплате и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 117.594,00 динара. У ставу другом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правних питања у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...10/23 – др. закон) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана,

односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

У овом спору правноснажно је усвојен тужбени захтев за исплату износа од 2.648.400,00 динара са законском затезном каматом од утужења, до исплате, на име пружених интернет услуга и сервиса за потребе организационе целине туженог по испостављеним фактурама. Нижестепени судови су утврдили да је у периоду пре утуженог, на снази био закључен Уговор о пружању услуга и сервиса од 09.01.2020. године са роком важења од 12 месеци, као и да је након утуженог периода био на снази уговор, закључен између истих странака, чији је предмет истоветан као и код првог уговора. У периоду који је утужен је усмено уговорено између странака да тужилац не искључује услугу интернета, јер су ове услуге неопходне за функционисање електроенергетског система. Договорено је да се за пружање услуга фактурише туженом цена из претходно важећег Уговора о пружању услуга од 09.01.2020. године. Полазећи од одредби члана 2. став 1. тачка 2. и члана 152. став 1. Закона о јавним набавкама („Службени гласник РС“ бр. 91/2019), нижестепени судови су закључили да је за пружање предметних услуга претходно морао бити спроведен поступак јавне набавке, да су услуге пружене у периоду у којем није закључен уговор у прописаној писаној форми, те да је усмени уговор о услугама интернет приступа какав је међу странкама несумњиво постојао ништав. Међутим, према становишту нижестепених судова, последице ништавости се отклањају враћањем у пређашње стање, те како у конкретном случају такво враћање није могуће, будући да је тужилац извршио пружање услуга интернет приступа (неновчану чинидбу), тужени је дужан исплатити тужиоцу утужени новчани износ као правичну накнаду, односно противвредност извршених, а неплаћених услуга.

Ревизија изјављена по основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку може се изјавити искључиво због погрешне примене материјалног права која је такве природе да изискује ново тумачење права, разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе уколико је судска пракса о предметном правном питању неуједначена. Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно оспорава постојање усмено закљученог уговора, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Врховни суд је ценио наводе у погледу неуједначености судске праксе, али будући да је у конкретном случају током поступка утврђено да је усмено уговорено између странака да тужилац не искључује услугу интернета јер је тужени захтевао пружање исте ради функционисања електроенергетског система, те је уговорено да се за пружање услуга фактурише туженом цена из претходно важећег уговора о пружању услуга, то се не ради о истоврсном чињеничноправном основу, па самим тим ни различитој судској пракси у истој или сличним чињеничноправним

ситуацијама. Осим тога, Врховни суд је донео одлуку Прев 846/24 од 17.07.2025. године, којом је у погледу истих странака и у истоврсној чињеничноправној ситуацији одлучио истоветно као и у конкретном случају. Стога, не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, као ни разматрањем питања од општег интереса, питања у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права.

Како се ревизијом туженог не указује на правно релевантне разлоге за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, нити су испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку да би се дозволило одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 10/23 – др. закон) и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео предлог за извршење (сада тужбу) 10.03.2022. године. Вредност предмета спора ревизијом побијаног дела износи 2.648.400,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП је прописано да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, Врховни суд налази да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Председник већа - судија

Татјана Матковић Стефановић, с.р.

За тачност отправка

Заменик управитеља писарнице

Миланка Ранковић